

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. В., 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: Г. П. Й.
Н. Д. Н.

при участието на секретаря А. А.. Т.
като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20221300500071 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Дял втори ,Глава двадесета ГПК /въззивно обжалване/.

С решение №522/05.11.2021 г. по гр.д.№795/2021 г. по описа на Районен съд-В. е осъдена С. Г. Ц. с ЕГН ***** от гр. В.ДА ЗАПЛАТИ на Т. СТ. Т. с ЕГН ***** от с. М. Д. сумата 3800.00 лева, представляващи обезщетение за причинените неимуществени вреди на 25.11.2020г., изразяващи се в претърпени болки и страдания, настъпили вследствие от ухапвания от куче порода каракачанка, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането - 25.11.2020 г. до окончателното издължаване, като претенцията в останалата част до пълния претендиран размер е отхвърлена като неоснователна.

Осъдена е С. Г. Ц. с ЕГН ***** от гр. В. ДА ЗАПЛАТИ на Т. СТ. Т. с ЕГН ***** от с. М. Д. разноски по производството в общ размер от 243.20 лева.

Осъдена е С. Г. Ц. с ЕГН ***** от гр. В. да заплати на адвокат Р. ДЛ. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 496.00 лева.

Осъдена е Т. СТ. Т. с ЕГН ***** от с. М. Д. ДА ЗАПЛАТИ на С. Г. Ц. с ЕГН ***** от гр. В. разноски по производството в размер на 310.00 лева.

Така постановеното от първоинстанционния съд решение е обжалвано от адвокат Н.А. като пълномощник на ответницата С. Г. Ц. със съдебен адрес град С. .

Твърди ,че за да постанови решението си ,съдът бил приел, че първоначално процесното куче било собственост на трето лице според ветеринарномедицинския паспорт от 15.12.2014 г., но че към момента на деянието от 25.11.2020 г. собствеността се била променила и въззивникът С.Ц. била станала собственик на кучето.ВРС посочвал и придобивен способ на промяната на собствеността - показанията на свидетелите на ответницата и фактът,че процесното куче живеело в двора на въззивника С.Ц. в с.М. Д. Също така ВРС приемал, че въззивникът С.Ц. е станала собственик, тъй като била направила извънсъдебно признание, че кучето е нейно пред органите на МВР, съставен й бил предупредителен протокол по чл.65 от ЗМВР и била платила таксата за него в община Д. .ВРС уважил иска и защото въззивникът С.Ц. се била грижела за кучето, като го хранила в двора на с.М. Д..

Твърди се ,че решението на ВРС е неправилно - недопустимо, а при условията на евентуалност и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения.

Изразяват се доводи относно недопустимостта на решението .

За да уважи иска ,съдът приел, че собствеността на кучето е на въззивника С. Т. , като бил постановил решението си на факти, които не били въведени от ищеца в исковата му молба, нито съдът ги бил отразил в доклада си, както изисквал чл. чл.146 ал.1 т.1 от ТПК, а едва при постановяване на решението си ги въвел служебно.

Сочи ,че от исковите молби / първа и допълнителна/ били видни фактическите основания на иска, въведени от ответницата по жалба - тя твърдяла, въззивникът С. Т. е собственик на процесното куче, без да посочва никакъв факт в подкрепа на това твърдение и без да представя доказателства. Твърдяла още, че пред полицейските служители въззивникът С. Т. била заявила, че живее в град Видин и храни кучето на два- три дни и че кучето не било регистрирано в община Димово.

Нямало други фактически основания на иска.

Същите факти от исковата молба ВРС приел и в доклада си по чл.146 ал.1 т.1 от ГПК. Вместо да се произнесе само по въведените факти от ищеца,

както изисквал чл.6 ал.2 от ГПК, в решението си ВРС уважил иска по невъведени от нея факти - че въззивникът С. Т. била направила извънсъдебно признание пред органите на МВР, че ѝ бил съставен протокол по чл.65 от ЗМВР, че била собственица на кучето, че собствеността ѝ се установява със свидетелските показания на свидетелите на ответницата по жалба и понеже била платила таксата за кучето в община Д..

Очевидно било, че такива факти не били въвеждани от ответницата по жалба в качеството ѝ на ищца пред ВРС.

Доколкото нещо подобно се съдържало в писмената ѝ защита, тези нови фактически основания били несвоевременно въведени в процеса - след приключване на съдебното дирене и след хода на делото по същество, т.е. след приключване на процеса, когато въззивникът С.Ц. нито имала право да прави възражения по нововъведените факти, нито да сочи доказателства т.е. била лишена е от възможността да се защитава. Поради това ВРС не следвало да постановява решението на несвоевременно въведени фактически основания, тъй като те били недопустими и като се позовавал на тях, съдът бил постановил недопустимо решение.

Освен това съдът бил постановил решението си на тези факти, които бил въвел служебно в нарушение на диспозитивното начало в процеса. Съгласно чл.6 ал.2 от ГПК предметът на делото се определял от страните, а не служебно от съда. Поради това ВРС бил постановил недопустимо решение, тъй като се бил произнесъл на основание недопустимо въведени в процеса факти.

Предвид горното и на основание чл.270 от ГПК се иска да бъде постановено решение, с което да се обезсили първоинстанционното решение и да се присъдят на въззивникът С.Ц. направените разноси по производството за двете съдебни инстанции.

Изразяват се подробни доводи относно неправилността на съдебното решение.

Поддържа се ,че бил нарушен е чл.50 ал.1 от ЗЗД, тъй като искът бил уважен без са налице законовите основания, визирани в текста. Съдът бил допуснал неправилна квалификация на спорното право, като бил посочил част от правното основание на иска чл.50 от ЗЗД. В този текст се съдържали две хипотези - отговорност за вреди от вещи на две категории лица.

В исковата молба се претендирала отговорността на въззивника С.Ц. като собственик на кучето, а не и както лице, под чийто надзор то се намира. Следователно съдът трябвало да даде друга квалификация на иска, тъй като по закон тя се определяла от предмета на спора т.е. от въведените от ищеца факти. ВРС отказал да даде квалификация на иска по чл.50 изр.1 предложение 1 от ЗЗД, както изрично било поискано в съдебно заседание. Неправилната правна квалификация била резултат от неправилно приложение на материалния закон, поради което съставлявала основание за отмяна на първоинстанционното решение

На второ място не било налице основанието на чл.50 от ЗЗД и въззивникът С.Ц. не следвала да отговаря, тъй като тя не била собственик на процесното куче, като се изразяват подробни доводи в тази насока. ВРС бил приел, че въззивникът С.Ц. е собственик на куче, порода „каракачанка“, което на 25.11.2020 г. било отвързано и ухапало ответницата по жалба на улицата в с.М. Д. ВРС приемал, че представения от въззивника С.Ц. ветеринарен паспорт на кучето удостоверявал собствеността му през м.март 2015 г. на трето лице - племенника на жалбоподателката, но се мотивирал, че нямало пречка собствеността да е променена към момента на инцидента на 25.11.2020 г.

Твърди се, че ВРС приемал, че собствеността на кучето се е променила и че въззивникът С.Ц. била собственик на кучето, тъй като била направила извънсъдебно признание- признала факта, че била собственица на кучето пред органите на МВР в дадените от нея сведения по преписка на МВР от 26.11.2020г., не била казала на МВР, че кучето е на друго и органите на МВР й съставили протокол за предупреждение по чл.65 от ЗМВР. В подкрепа на това се посочвало, че въззивникът С.Ц. платила таксата за кучето в общината. Според ВРС въззивникът С. Ц. била собственица на кучето и според „категоричните показанията на свидетелите“, но ВРС не посочвал кои са тези свидетели.

Поддържа се във въззивната жалба, че изложените по-горе мотиви на съда противоречали на закона и на доказателствата по делото. Ако те били обсъдени обективно, ВРС щял да стигне до безспорния извод, че въззивникът С.Ц. не е собственик на кучето, което сочело на съществени процесуални нарушения.

На трето място се поддържа ,че по делото се събрали безспорни доказателства, че жалбоподателката С.Ц. не е собственик на кучето.Тя била представила в с.з. по делото ветеринарен паспорт на кучето „Т.”, което било родено на 15.12.2014 г. и който момент бил меродавен да се реши въпроса за неговата собственост в момента на раждането.В паспорта собственик било записано лицето А. Ц. от град С..Към този момент действал ЗВМД в редакцията от 28.11.2014 г. и в чл.174 ал.1 било записано, че собствениците на кучета ги представят на ветеринар за издаване на паспорт , а в чл.174 ал.2 от ЗВМД –че собственикът регистрира кучето при ветеринар, както бил сторил собственикът А. Ц..

Същият извод следвал и от чл.37 от Закона за защита на животните, в актуалната редакция към датата на раждане на кучето „Т.” - съгласно текста регистрацията на кучета се извършва по реда на чл.174 от ЗВМД, както в случая бил постъпил неговия собственик.Следователно бил налице паспорт, удостоверяващ собствеността на кучето към момента на раждането му.

Незаконосъобразен бил мотивът, че след това и към момента на инцидента 25.11.2020г. собствеността на кучето е преминала от А. Ц. на жалбоподателката.

Още повече, в противоречие със закона и фактите бил мотивът на ВРС, относно придобивния способ, по който въззивникът С.Ц. била придобила собствеността на кучето-според ВРС че тя била станала собственик чрез показания на свидетели.Този мотив противоречал на чл.77-чл.98 от ЗС.В тези текстове изрично и изчерпателно били посочени придобивните способи, по които можела да се придобие вещ.Очевидно било, че не са сред законните придобивни способи тези, които приемал ВРС - свидетелски показания, извънсъдебни признания, плащане на данъци, предупредителни протоколи по чл.65 от ЗМВР.

На четвърто място ВРС не се съобразявал с разпоредбите на приложимия закон - Наредба за овладяване на популацията на безстопанствените кучета на територията на община Д. приета през 2016 г., изменена с Решение № 334/30.05.2018 г. на ОбС Д..

В чл.1 от Наредбата било очертано приложното й поле - регламентира се реда и начина на придобиване, регистрация ,деклариране, притежаване на кучета.

В чл.2 от Наредбата изрично се приемало как се удостоверява придобиване на куче - имало четири хипотези, свързани с наличие на договор за покупко- продажба или дарение на куче, митнически документи при внос или придобиване на безстопанствено куче.

Очевидно било, че ответницата не е представила по делото нито един от тези документи, изисквани от Наредбата, за да се приеме, че собствеността на кучето „Т.“ е била променена след издаване на ветеринарния паспорт и към момента на деянието на 25.11.2020 г.

Очевидно било, че решението на ВРС противоречи на чл.77-чл.98 от ЗС и на цитираната Наредба на ОБС Д. след като съдът приемал, че собствеността на кучето е преминала върху жалбоподателката чрез придобивни способи, извън изрично и изчерпателно изброените такива в закона.

Без всякакво правно значение относно собствеността на кучето бил фактът кое лице е плащало определената годишна такса за кучето.Съгласно чл.9 ал.1 от Наредбата на ОБНС Д., „стопанинът“ на кучето има задължение да плаща таксата, а не собственикът. Съгласно §4 т.6 от ДР на Наредбата на ОБНС Д., „стопанин на домашно куче“ е лицето, на което име е извършена регистрацията.

Нямало доказателства на чие име е регистрирано кучето, а фактът, че ответницата е платила таксата, нямал никакво отношение към собствеността на кучето- това било задължение на стопанина на кучето.Доколкото била направила плащане, то било като услуга на племенника си, собственик на кучето.

На пето място, относно собствеността на кучето „Т.“ били разпитани и свидетели по делото - Л. А. и К. П..Те давали показания, че кучето е доведено на селото от А. Ц.- племенник на оветницата.Донесъл го като малък от София и го оставил там за гледане- първоначално от баба му, после от баща му и т.н.Ответницата не била живяла в дворното място- тя имала друг селски имот, в друго село.Доколкото е идвала в този имот, то било да се види с майка си, с брат си.Не била идвала специално да храни кучето.Това задължение имал брат й Ц., който носел чували с храна от София и което свидетелите-очевидци установявали.Тези свидетелки били съседи на дворното място, където е живеело кучето, имали многогодишни преки непосредствени

впечатления от него, давали категорични показания и следва да им бъде дадена вяра.Още повече - показанията им се подкрепяли и от релевантните писмени доказателства относно собствеността на кучето.

ВРС обаче не зачитал показанията на тези свидетели и дори не се мотивирал по какви причини ги пренебрегва.ВРС определял собствеността на кучето на основание на другата група свидетели, доведени от ответницата по жалба, които обаче не давали конкретни и категорични показания .Техните твърдения почивали на хорските приказки и предположения.Свидетелят Р. С. който бил кметски наместник на друго село и живеел в него, давал следните показания:”Виждал съм много пъти кучето в двора на С..Знам, че е нейно.Ако не е нейно, как ще отиде при нея”.Свидетелят С. С. заявявал:”Знам, че кучето е на С. от хората, които са се обаждали, че кучето се е отвързало.Документи за самото куче не съм виждал.От хорските приказки знам”.Свидетелката А. Т. давала показания: „ Това куче е на С..Аз знам това, защото през годините, когато съм кметски наместник, е плащан /без да посочва от кого/ данък на кучето”.

Очевидно от тези показания според въззивника не можел да се направи безспорен и обоснован извод за собственост на процесното куче.

Поддържа се ,че е нарушен чл.52 от ЗЗД, тъй като съдът в противоречие с принципа на справедливост бил определил много завишен размер на обезщетението - от претенидраните 5000 лева бил присъдил 3 800 лева.

Ответницата по жалба не била доказала твърдението си, че кучето безпричинно я е нападнало.Всички свидетели установявали, че знаят за инцидента от разказа на ищцата и не били очевидци на случая.

Свидетелите давали показания, че ищцата не е имала работа , за да мине покрай дома на кучето „Т.”, че е имала друг пряк път, който мъжът ѝ бил направил и по него могла да отиде на работа при лицето, за което се е грижила.Нямало причина ищцата да минава на мястото на инцидента пред дома на ответницата. Свидетелите установявали, че на мястото е имало скубана трева от ищцата, с буци пръст, които тя е хвърляла към кучето, което пък от своя страна не било агресивно животно.Останал въпросът дали ищцата не била предизвикала кучето по този начин и да е допринесла да вредоносния резултат. Още повече — свидетелката Л. А. давала показания, че минути след инцидента по улицата е минал колоездач, че кучето е било на

улицата и не го е нападнало.

Поради това доказване механизмът на твърдяното нападение, ухапването и нанесени вреди от кучето не били изяснени, което също било задължение на ищцата и което тя не била изпълнила.

Според въззивника показанията на разпитаните свидетели относно механизма на инцидента се характеризирали с предположения, чути хорски слухове и липса на преки впечатления. Поради това съдът не можел да им даде вяра съгласно чл.172 от ГПК.

Твърди се ,че за да определи размера на обезщетението съдът се бил мотивирал , че периодът на възстановяване на ответницата бил два- три месеца, че същата била в невъзможност да се грижи за себе си през това време, останали трайни белези по крайниците ѝ, които макар да не са видими, представлявали увреждания от естетичен характер.

ВРС изобщо не посочвал нито едно доказателство, от което прави този извод.ВРС пренебрегвал заключението на вещото лице-лекар ортопед, показанията на свидетел-очевидец К. П. и писмените доказателства.

Поддържа ,че ВРС игнорирал доказателствената сила на епикризата на ищцата от 04.12.2020г., издадена от МБАЛ „С. П.“- В..Изрично в нея имало отбелязване- АП-26.От нея било видно ,че ответницата се е лекувала амбулаторно 10 дена - от 25.11.202 до 04.12.2020г.

На второ място ищцата била представила болничен лист от 04.12.2020 г., от който било видно, че е била отпуск по болест от 25.11.2020 г. до 24.11.2020 г.- т.е. 30 дни, включващи и десет дни лечение според епикризата.Следователно, според медицинската документация ответницата била била болна 30 дни, а ВРС приемал, че тя била болна 2-3 месеца.Липсвали всякакви писмени доказателства за останалия период от два месеца, през които според ВРС ответницата не е могла да се грижи за себе си. Още повече, ответницата работела по трудов договор, представен от нея с община Д..Очевидно тя се е явявала на работа след 30 - те дни отпуск по болест.Ако не се е явявала на работа още два месеца, без да има разрешен отпуск по болест от здравните власти, би следвало да е уволнена от работодателя, за което нямало данни.

Вещото лице обяснявало, че написаното в епикризата АП-26 означава „амбулаторни процедури” т.е. че ответницата е идвала на превръзки, но не е

оставала в болница.Лекарите били преценили, че нейното състояние не е налагало да лежи на легло”,т.е. вещото лице изрично заявявало пред съда, че ответницата не е била в състояние, налагащо да лежи на легло дори в деня на инцидента, но съдът изобщо не обсъждал показанията му в тази насока.Още повече — вещото лице констатирало наличие на белези от ухапвания по ръката и крака на ответницата, но изрично отбелязвало, че „ ищцата е имала страдание от ухапване, а от самите белези - не.Показа ги съвсем спокойно,без да драматизира”.ВРС обаче пренебрегнал обяснението на вещото лице и присъдил обезщетение и поради наличие на белези, за които ответницата изобщо не страда т.е. ВРС обезщетявал нещо, което ответницата не считала за вреда.

По описания начин напълно произволно и без доказателства, в противоречие с официални документи и заключението на вещото лице, ВРС бил приел, че ответницата боледувала 2-3 месеца.

На трето място, опровергано било и твърдението на ответницата, че не е могла да се грижи за себе си, за децата и дома си и че това вършела голямата ѝ дъщеря.Свидетелката К. П. дала показания, че няколко дни след инцидента отишла на нивата да събират царевица след комбайна. Там видяла и ответницата да работи с децата си с тракторче и също да събират царевица. Нищо не я притеснявало, работила си е физическа работа.Свидетелката посочвала и конкретни други лица, които са видели работещата ответница на нивата няколко дни след инцидента.

Посочва се ,че ищцата не посочила и не събрала никакви доказателства, с които да опровергае тези показания на свидетелката П..Поради това следвало да ѝ се даде вяра като на очевидец с преки и непосредствени впечатления.Липсвали всякакви доказателства, които да опровергават показанията на свидетелката.ВРС обаче не кредитирал показанията на тази свидетелка, тъй като били „изолирани” и в противоречие е останалите показания на свидетели,а това били показанията на заинтересованите свидетели на ответницата.По делото било видно, че показанията на свидетелката К. П. не са „изолирани”, а са потвърждавали от писмените доказателства - от епикризата било видно, че според състоянието си ответницата не е била болна на легло , т.е. могла е да се движи и да работи.

По описания начин напълно произволно и без доказателства, в

противоречие с официални документи и заключението на вещото лице, както и на показанията свидетел-очевидец, ВРС бил приел, че ответницата боледувала 2-3 месеца и присъжда обезщетението на това основание.

Във въззивната жалба се развиват и подробни доводи относно **допуснати съществени процесуални нарушения**. Поддържа се, че ВРС бил нарушил чл.236 ал.2 във връзка с чл.235 ал.1 от ГПК.

На първо място, при постановяване на решението си ВРС не бил обсъдил събраните по делото писмени доказателства в тяхната съвкупност, а бил обсъдил само тези, които ползват ищцата. ВРС не обсъдил в цялост заключението и становището на вещото лице относно факта, че състоянието на ответницата не е изисквало да се лекува на легло по преценка на лекарите, че тя не е страда от наличните белези.

ВРС пренебрегнал писмените доказателства - епикризата от МБАЛ „С. П.” АД -В. и издадения болничен лист за общо 30 дни отпуск по болест, а присъдил обезщетение за лечение на ответницата за 3 месеца.

Поддържа, че ВРС не обсъждал и всички направени доводи от въззивника - че плащането на данък на една вещ не означавало, че платецът е нейн собственик, че материалите от прокурорската преписка не могли да бъдат ползвани като доказателства пред съда в частта им по снемане на обяснения от органите на МВР с оглед принципа на непосредственост в гражданския процес, че не бил изяснен механизмът, по който ответницата е получила ухапване от кучето. Съдът не се бил произнесъл и по развитите доводи във връзка с разпоредбите на Наредба за овладяване на популацията на безстопанствените кучета на територията на община Д. приета през 2016 г., изменена с Реш.№ 334/30.05.2018 г. на ОбС Д.

Сочи, че бил нарушен и чл.172 от ГПК - ВРС пренебрегнал и не обсъдил показания на свидетели-очевидци, а постановил решението си на показанията на свидетели, които ясно казвали, че са чули от хората разни факти, както и споделят предположения за фактите.

Твърди се, че ВРС бил нарушил и чл.175 от ГПК, като абсолютизирал т.н. извънсъдебно признание на въззивника, че е била собственик на кучето. Съдът бил длъжен да обсъди това в съвкупност с останалите доказателства. Ако бил сторил това, ВРС би преценил, че по делото са събрани писмени и гласни доказателства, които опровергават по убедителен

начин мотива на съда, че въззивникът е собственик на процесното на куче.

Иска се да бъде постановено решение , с което да се отмени като неправилно първоинстанционното решение, да се постанови ново решение по съществото на спора като се отхвърли предявеният иск изцяло и се присъдят на въззивника направените разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемата страна е представила **писмен отговор на възивната жалба** /л.31-33 от делото/, в който развива подробни доводи относно неоснователността на жалбата.

Видинският окръжен съд ,след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните ,прие за установено от фактическа страна следното :

Твърди се от ищцата, че на 25.11.2020г. около 10.00 часа сутринта на ул. в с. М. Д. обл. В. е била нахапана от куче, собственост на ответницата, порода „каракачанка“. Кучето било на улицата извън имота и е нахапало ищцата за крака, като я съборило. Откъснало ръкава на якето, с което била облечена ищцата, захапало я и за ръката в областта на предмишницата. След това, като е лежала на земята, кучето я е нахапало и по двата крака, и по двете ръце. Вследствие на това, ищцата претърпяла болки и страдания, а раните ѝ трудно заздравели.

Твърди се също, че ищцата претърпяла и имуществени вреди, представляващи разликата в изплатеното обезщетение заради нетрудоспособност и заплатата, както и в разходи за лекарства и лечение ,както и за скъсаните дрехи - яке и обувки.

Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди ответницата да ѝ заплати сумата от 5000.00 лева, представляващи обезщетение за причинените неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, както и сумата от 100.00 лева, представляващи разликата в изплатеното обезщетение заради нетрудоспособност и заплатата за периода от 24.11.2020г. до 31.12.2020г. , както и сумата от 200.00 лева - разходи за лечение и лекарства, както и сумата от 300.00 лева- имуществени вреди за скъсано яке и обувки.

Ответницата, редовно уведомена в законния месечен срок ,е подала отговор на исковата молба. Оспорила е исковите претенции като неоснователни. Оспорила е, че ищцата е ухапана от процесното куче, както и че ответницата е собственик на това куче. При условията на евентуалност е направила възражение, че ищцата с поведението си е допринесла за вредоносния резултат. Оспорила е претендираните имуществени вреди. Оспорила е представените от ищцата писмени документи, като такива с невярно съдържание.

С протоколно определение от 18.10.2021г. , на основание чл.232 от ГПК съдът е допуснал оттегляне на исковите претенции на ищцата за имуществени вреди и е прекратил производството по делото в тази му част. Ответницата е дала съгласие за оттегляне на тези претенции, но е направила искане за присъждане на разноските по делото за адвокатско възнаграждение в прекратителната му част.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства, приложен е препис на преписка рег. № 1786-ЗМ-890/26.11.2020г. по описа на РУ - В..

Установява се по делото ,че ответницата С. Г. Ц. е собственик на куче Тара,каракачанска порода,което отглеждала в дома си в с.М. Д. .Ответницата живеела в гр.В. и на 2-3 дена идвала в с.М. Д. да храни кучето.

На 25.11.2020 г. кучето излязло от двора и се нахвърлило върху ищцата Т.Т. ,която минавала по улицата.Кучето захапало ищцата за крака и я съборило на земята ,след което започнало да я хапе по ръцете и краката.Свидетелката Л. А. видяла станалото и съобщила на кметския наместник А. Т. ,която пристигнала на местопроизшествието с лек автомобил заедно със свидетеля Р. С.-кметски наместник на с.Владиченци.Свидетелите Л. А. и Р. С. не посмели да слязат от лекия автомобил ,тъй като се страхували от кучето.Те видели ,че левият преден крак на кучето и муцуната му са в кръв.Ищцата бил нахапана, с разкъсано яке-ръкавът на якето бил откъснат от дрехата и лежал настрана Ръцете и краката на ищцата били в кръв,тя треперела и повтаряла :“Ох,леле мале!“.

От представения препис на епикриза, издадена от Отделение по Травматология и ортопедия при МБАЛ „С. П.“АД - В., се установява, че ищцата е постъпила на 25.11.2020 г. в 12.50 часа по спешност поради това, че е нахапана от куче, при което получава множество разкъсно - контузии рани в областта на горните и долните крайници, по - голям брой в десните и дясно ходило. В момента на постъпване, ищцата е имала умерено кървене от раните. Раните са с намачкани кожни ръбове и подкожни меки тъкани. Най - голямата рана е в областта на дясна подбедрица с размери 7-4 см., с мекотъканен подкожен дефект.

Извършено е затваряне на кожа и подкожна тъкан, като са дадени указания за домашен амбулаторен режим и контролни прегледи.

Диагнозата е: множество открити рани на предмишницата вдясно и множество открити рани на подбедриците

Издаден й е болничен лист от 25.11.2020г. до 24.12.2020г.

Вещото лице д-р И. К. по назначената и приета по делото съдебно - медицинска експертиза, след запознаване с всички материали по делото и преглед на ищцата, е дало заключение, че причинените увреждания съответстват да са получени по време и начин съобщени от пострадалата и от документите на медицинските органи. Налице е причинно-следствена връзка. Причинени са болки и страдания. Вещото лице е

констатирало, че ищцата в момента на прегледа няма оплаквания, но има следи – цикатрикси, като в заключението подробно са описани размерите и местонахождението на цикатрисите – общо 11 на брой. Вещото лице д-р И. К. пояснява, че това са белези от разкъсно-контузните рани. Те не са по откритите части, но се виждат и представляват траен дефект на кожата. Това, което вещото лице е констатирало в момента, са размерите на белезите, но според него, раните горе-долу са били същите. Раните, които са шити, нарастват с по-малък белег. Раните се шият при голям кожен дефект. Раната на подбедрицата е по-голяма, шита е и обработена, а хлътването се дължи на изрязване на подкожна мастна тъкан. Ищцата е имала страдание от ухапване, а от самите белези – не.

По делото са разпитани свидетели .

В с.з. на 27.09.2021 г. са разпитани свидетели ,съществената част от показанията на същите са изложени в мотивите на първоинстанционния съд.

Свидетелите А. Т. и Р. С. - кметски наместници на селата М. Д. и В., посочват че на 25.11.2020г. сутринта, били в кметството на с. М. Д., когато чули викове от свидетелката Л. А., която отишла при тях и им казала „кучето на С. изяде Т.“. Тръгнали от кметството към мястото на произшествието с автомобил. И двамата свидетели посочват, че първо видели, че левия хълбок на кучето и муцуната му са целите в кръв. Кучето е каракачанка, голямо куче, черно и бяло на цвят . И двамата свидетели посочват, че това куче е на ответницата, че е живяло в нейния двор . Ответницата живее в гр. В., а кучето живее в двора на къщата в с. М. Д.. Ответницата идвала да го храни. След инцидента ответницата е дошла и го е хванала. Свидетелите посочват също, че са видели на улицата разхвърляни якето, джапанките и терлиците на ищцата, като якето било разкъсано, телефонът ѝ бил на пътя, а ищцата е била влязла в двора при една жена. Свидетелите видели, че ищцата е имала кръв по ръцете и краката, цялата треперела, била неадекватна.

Свидетелката А. Т. посочва, че впоследствие разбрала от ищцата, че когато е минавала по улицата, кучето я нападнало. Свидетелката установява, че ищцата почти три месеца не могла да се грижи за себе си, била с бинтовани ръце и крака, ходила на превръзки в гр. Видин на 3-4 дни. Разходите били поети от кмета на общината, който ѝ закупил лекарствата, превързочни материали. След нахапването ищцата не могла да се движи, защото едната ѝ рана била ниско долу около стъпалото и не могла да стъпва. Повече от два месеца не могла да ходи и не била в състояние да работи. Свидетелката посочва също, че в момента на инцидента ответницата тръгнала след линейката с автомобил, а в линейката ищцата била придружена от дъщеря си.

Свидетелят С. С. - кмет на Община Д. също установява обстоятелства във връзка със състоянието на ищцата непосредствено след инцидента, а именно, че получил обаждане от кметския наместник на с. М. Д., като бил информиран за инцидента с

ищцата. Свидетелят веднага отишъл в болницата и видял, че ищцата е в шоково състояние и че видимо изглеждала много зле. В този момент лекарите я превръзвали, а след това я извели в инвалидна количка. По информация от лекар, едно от ухапванията било много сериозно, след което помолили свидетеля да вземе медикаменти. Пред входа на „Бърза помощ“ свидетелят видял ответницата, която го попитала какво е състоянието на ищцата. Ответницата поискала, ако е нужно, да закупи нещата, които са необходими за ищцата Т., но свидетелят казал, че той ще ги закупи. Свидетелят посочвал също, че ответницата настоявала да закара ищцата Т. в с. М. Д., като самата ответница била притеснена, на ръба на криза от случая. Казала му, че нейното куче по неизвестни причини е нападнало Т. Свидетелят установява също, че ищцата била на легло. Той ходил при нея и носил храна и дрехи, тъй като те били много бедно семейство. Автомобилът на Общинска администрация возил Теодора за превръзки от с. М. Д. до В.. Ищцата в началото не могла да ходи и доста време се възстановявала. По-голямата ѝ дъщеря била поела грижата за нея и за по-големите ѝ братчета и сестричета. Това продължило дълго време. Свидетелят заявявал, че знае че процесното куче е на ответницата, тъй като и преди инцидента хората се обаждали, че кучето се отвързва.

Свидетелката Л. А. която познава кучето Т., защото преди е ходила да го храни, посочвала, че кучето се било отвързало и нападнало ищцата. Свидетелката чула виковете за помощ на ищцата и отишла в кметството за уведоми за инцидента. Свидетелката посочвала, че ответницата е помогнала на Т. като я свалила от жената, при която била влязла, измила ѝ краката. После дошла полиция и „Бърза помощ“. Свидетелката установява, че в процесната къща, където се намирало кучето, била живяла И. - майката на С.. Тя починала преди около три години. Братът на ответницата - Ц. идвал в тази къща често, защото гледал лозе, идвал да гледа и кучето. Според свидетелката, това куче било на Н.- синът на Ц. той донесъл кучето на село от С., когато било мъничко. Н. също идвал да се грижи за кучето. Според свидетелката Ц. идвал често на село, 2-3 пъти на месец. Виждала Ц. да носи храна на кучето. С. идвала да вижда майка си. Кучето Т. било вързано в двора на къщата с каишка. Свидетелката посочва, че в деня преди инцидента - на 24.11. вечерта, същото куче било умъртвило нейна патица и било отвързано още предишния ден. Свидетелката посочва, че след като кучето е умъртвило патицата, се обадила на ответницата С. и тя тръгнала сутринта. В къщата нямало никой. Според свидетелката кучето е хранено и е на около 7-8 г.

Свидетелката К. П. също установява, че процесното куче се намира в двора на къщата, в която живяла майката на ответницата. Братът на ответницата, който живеел в гр. С., идвал често 2-3 пъти в месеца. Свидетелката посочвала, че кучето е голямо, винаги било вързано с каишка, с дебело въже за тел. Като мъничко било донесено от сина на Ц.- Н.. Ц. също се грижел за кучето. С. живеела и във В., и в селото на мъжа си,

но идвала да вижда майка си.Свидетелката не била видяла инцидента с кучето. Посочва, че 4-5 дни след случката, в нивата била видяла Т. с едно тракторче като събирала царевица и работела.

Въззивната инстанция споделя извода на районния съд относно това ,че следва да се даде вяра на свидетелските показания като обективни, логични, непротиворечащи си помежду си и съответстващи на останалия доказателствен материал по делото, с изключение на показанията на св. К. П. която установява физическото състояние на ищцата няколко дни след инцидента. Показанията на тази свидетелка са изолирани и в противоречие с останалите свидетелски показания,установяващи тежко здравословно състояние на ищцата.

От приложения препис на преписка рег. № 1786-ЗМ-890/26.11.2020г. по описа на РУ - В. се установява, че на 25.11.2020г. на ответницата е съставен Протокол за предупреждение по чл. 65 от ЗМВР. В даденото сведение пред органите на МВР, ответницата е посочила, че в имота в с. М. Д. не живее никой, а тя посещава имота на 2-3 дни, за да храни кучето си порода „каракачанка“, което е завързано с верига и нашийник. В същото сведение ответницата посочва, че полага грижи за кучето си.

По делото е представен и препис на ветеринарен паспорт за кучета и котки, в който като собственик е посочен А. Ц. с адрес в гр. С., както и че кучето е с име Т., каракачанска порода, родено на 15.12.2014г.

Представен е и препис на приходна квитанция от 03.02.2020г., изд. от Община Д., кметство с. М. Д. за заплатена такса за куче от ответницата в размер на 2.00 лева.

Представен е и документ за собственост на имот в с. М. Д. от който е видно, че лицето И. А. С., ответницата С. Г. Ц. и брат ѝ Ц. Г. М., са признати за собственици. Последният е починал на 23.04.2021г., видно от данните по делото.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Видинският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правната квалификация на предявените иски и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически

констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективизирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото -само за приложението на императивни материал но правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

Предявеният иск е с правно основание чл. 50 от ЗЗД.

Съобразно разпоредбата на чл. 50 от ЗЗД за вредите, произлезли от животно, отговарят солидарно собственикът и лицето, под чийто надзор то се намира. Отговорността на собственика и лицето, под чийто надзор се намира животното, е безвиновна, поради което не се налага да се изследва наличието на вина у деликвента, тъй като същата има гаранционно-обезпечителен

характер. Безвиновната отговорност е вид гражданска отговорност, защото, както и виновната отговорност, се предпоставя от наличието на деяние, противоправност, вреди и причинна връзка. За ангажирането на тази отговорност трябва вредите да са причинени от същата вещ. Отговорността на собственика на вещта се изключва само тогава, когато той докаже, че за настъпването на вредите ищецът носи изключителна отговорност или вредите се дължат на непреодолима сила или действия на трети лица (т. 10 от Постановление № 7/59 г. на Пленум на ВС).

За да бъде уважен искът за неимуществени вреди чл. 50 ЗЗД, в тежест на ищцата е да докаже факта на нападението на кучето, че това куче е собственост на ответницата, причинените ѝ вреди, както и причинната връзка между нападението и вредите. Въззивната инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, че от ангажираните по делото доказателства се установяват посочените материалноправни предпоставки на иска. От свидетелските показания на А. Т. Р. С. С. С. и Л. А. се установява, че кучето Т. порода „каракачанка“ е нападнало ищцата, като това обстоятелство се признава и от ответницата в дадените от нея сведения на 25.11.2020г. по преписка рег. № 1786-ЗМ-890/26.11.2020г. по описа на РУ - В.. В същите ответницата е признала фактът, че към момента на инцидента е собственик на процесното куче. В снетото от ответницата С.Ц. сведение последната заявява, че единствено тя полага грижи за храненето на кучето, като го храни веднъж на 2-3 дена. Заявява, че го държи вързано на верига и с нашийник. Няколко пъти употребява израза „кучето ми“. Въззивната инстанция споделя извода на първоинстанционния съд относно това, че ответницата е направила извънсъдебно признание на неизгоден за нея факт пред органите на МВР във връзка с процесния инцидент. Именно заради това на ответницата е съставен и Протокол за предупреждение по чл. 65 от ЗМВР. ответницата С.Ц. се е подписала под протокола и не е направила в последния изявления относно това, че не е собственик на кучето.

Към настоящия момент има множество съдебни актове на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК, с които е възприето разрешението, дадено от постоянната съдебна практика, която е в смисъл, че частният свидетелстващ документ няма обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което при оспорване на отразеното в него не е нужно откриване на производство по чл. 193 ГПК. Частният свидетелстващ документ не

доказва нито фактите, които са предмет на направеното изявление за знание, нито датата и мястото на съставянето на документа. Съгласно чл. 180 ГПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. В този смисъл са Решение № 57 от 29.04.2013 г. на ВКС по гр. д. № 354/2012 г., IV г. о., ГК,; Решение № 748 от 17.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 801/2009 г., IV г. о., ГК; решение № 506 от 8.09.10 г. по гр. дело № 705/09 г. на IV г. о. /Решение № 261 от 22.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2354/2013 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Д. С./.

Съгласно Решение № 249 от 27.12.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1037/2010 г., II г. о., ГК, докладчик председателят Е. Б. доказателственото значение на извънсъдебното признание на факти, когато е обективизирано в писмена форма се следва от закона - чл. 180 ГПК. Частен документ, подписан от лицето, което го издава, съставлява доказателство, че съдържашото се изявление е направено именно от това лице. Т.е. всеки неоспорен /или при недоказано оспорване/ частен писмен документ от гледна точка на подписа документ, е автентичен, а доколкото не е спорен от гледна точка на съдържание, то този документ е истински и следва да се зачете формалната му доказателствена сила относно съдържашото се признание. Само по себе си "признанието" на факт писмено или устно, за разлика от съдебното признание на иска, не налага неговото доказване с други доказателствени средства, но като елемент на доказателствения материал по делото, следва да се цени от съда в рамките на всички събрани доказателства.

Съгласно чл. 180 ГПК подписаните от лицето, което ги е издало, частни документи /диспозитивни и свидетелстващи/ притежават формална доказателствена сила и съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от това лице. Когато частният свидетелстващ документ удостоверява неизгодни за издателя си факти, той се ползва и с материална доказателствена сила, т. е. има доказателствено значение за стоящите въвн от него факти, до които се отнася удостоверителното изявление. /Решение № 265 от 14.02.2014 г. на САС по в. т. д. № 1494/2013 г./

По силата на чл. 180 от ГПК частните документи се ползват с доказателствена сила само по отношение на авторството, т. е. счита са, че те са издадени от лицата посочени като техни автори. Съдържанието на частните

документи не се ползва с материална доказателствена сила и поради това се преценява заедно с всички останали доказателства по делото. От това правило има изключение в случаите когато частният документ удостоверява неизгодни за издателя си факти. В този случай частният документ се ползва с материална доказателствена сила и по отношение на удостоверените в съдържанието му факти. Тази доказателствена обвързва съдът и страните при преценката на доказателствата./ Решение № 164 от 3.02.2014 г. на САС по в. гр. д. № 2491/2013 г./.

С оглед на гореизложеното съдът намира за неоснователни развитите във въззивната жалба доводи относно това ,че даденото от ответницата сведение не се ползва с доказателствена тежест,както и че не е преценено в съвкупност с останалите доказателства по делото.

Неоснователни са развитите във въззивната жалба доводи относно това ,че съдът приел ,че собствеността върху кучето е придобита чрез непознат на законодателството способ –чрез свидетелски показания .Съдът в своето решение е посочил ,че чрез свидетелски показания може да се докаже придобивния способ,а не че свидетелските показания представляват сами придобивен способ.

С оглед на събраните в хода на делото доказателства въззивната инстанция намира за неоснователно възражението на ответницата ,поддържано пред първоинстанционния съд и пред въззивната инстанция , че не е собственик на процесното куче.Пред полицейските органи и пред свидетелите по делото ответницата не е направила никакво изявление относно твърдяното в процеса обстоятелство трето лице да е собственик на кучето,което говори ,че това възражение е по-късно изградена пред съда защитна версия.

По българското законодателство животните са движими вещи. Придобиването на правото на собственост върху тях може да стане по реда на Закона за собствеността със сделка, давност или по друг начин установен със закон ,а доказването на този факт може да стане с всички допустими от закона доказателства - в конкретния случай със свидетелски показания,извънсъдебно признание на ответника и писмено доказателство. Пред органите на МВР ответницата дава сведения за кучето като нейно, а не като собственост на някой друг ,свидетелските показания също са

категорични, че кучето е собственост на ответницата, както и че тя полага грижи за него. Доказателство за това е и представената приходна квитанция за заплащане на такса за кучето от ответницата (л.68 от делото), съгласно изискването на чл. 175, ал. 1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност, в който е посочено че за притежаване на куче ежегодно се заплаща такса по ЗМДТ. По силата на чл. 116, ал. 1 от ЗМДТ за притежаване на куче собственикът заплаща годишна такса в общината, а в чл. 118, ал. 1 е посочено, че таксата се заплаща ежегодно до 31 март на съответната година или в едномесечен срок от датата на придобиване на кучето, когато то е придобито след 31 март.

Въззивната инстанция споделя извода на първоинстанционния съд ,че представеният ветеринарен паспорт за кучета и котки удостоверява собствеността на кучето само и единствено към момента на издаването му през м. март 2015 г., като няма пречка за периода от тогава до момента на инцидента през 2020 г., собствеността върху кучето да е променена, а това в случая безспорно се установява от събраните по делото доказателства.

Като обобщение въззивната инстанция намира за необходимо да отбележи ,че първоинстанционният съд е подложил събраните по делото доказателства на всестранен и задълбочен анализ и е стигнал до краен извод ,че именно ищцата е собственик на кучето.

Въззивната инстанция споделя извода на първоинстанционния съд ,че дори и да се приеме за вярна тезата на ответницата, че не е собственик на кучето / каквито оборващи доказателства не са събрани/, видно от свидетелските показания, самото поведение на ответницата, сочи че кучето е било под неин надзор, като единствено тя е полагала грижи за него,идвала е да го храни веднъж на 2-3 дена .След инцидента ответницата С.Ц. е отишла в болницата, като е била силно притеснена от случая и се е интересувала от състоянието на ищцата. Фактът ,че ответницата С.Ц. е собственик на кучето ,не се променя от това ,че в процесния имот няколко пъти в месеца идвал и братът на ответницата, /понастоящем покойник/, който живеел в гр. С. и от това ,че племенникът и спорадичното посещавал съсобствения имот в селото .

Установената отговорност за вреди в чл. 50 от ЗЗД не освобождава ищцата, дори и само като лице под чийто надзор се намира вещта.

Разпоредбата на Чл.127 ал.1 т.4 ГПК задължава ищеца да посочи единствено обстоятелствата ,т.е. фактите ,на които се основава иска.В случай като настоящия ответникът следва да посочи животното ,причинило вредите ,и лицето,под чийто надзор се намира животното Ищецът не е длъжен да сочи дали това лице е собственик или лице,под чийто надзор се намира животното ,тъй като това представлява правна оценка ,каквато законът не задължава ищеца да прави .Разпоредбата на Чл.50 3ЗД дава засилена правна защита на пострадалите от животни ,поради което не може да се изисква от ищеца да сочи в исковата молба факти ,които не знае и които не би могъл да знае-законът не предвижда никаква особена форма при прехвърлянето на собствеността върху животни ,нито пък съществува публичен регистър ,който да дава информация за собствеността на всяко едно животно .

В Решение № 249 от 24.09.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1450/2011 г., III г. о., ГК, докладчик съдията И. П. се приема ,че възражението на ответната страна, че не следва да носи отговорност, защото собственик на кучето е трето лице е неоснователно ,защото отговорността по чл. 50 от 3ЗД е солидарна между собственика и лицето, под чийто надзор се намира вещта, а съгласно чл. 123 от 3ЗД кредиторът може да иска изпълнение от когото и да е от длъжниците.

По делото се установява, че на ищцата са причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, които са настъпили в резултат на нападението на кучето на ответницата. Установява се , че ищцата е претърпяла физически болки, страдания и неудобства. Засегната е била физическата ѝ цялост, тъй като кучето я е нахапало по ръцете и краката, вследствие на което раните са ѝ причинили силни болки и страдания, които са продължили за известен период от време. Ищцата е изживяла ужас от нападението на кучето ,което е било голямо и силно и е проявило особено настървение и агресия. За проявената особена агресия говорят силно разхвърляните на всички страни вещи и дрехи на ищцата .

През този период ищцата е била във временна неработоспособност, не е могла да се движи, да се грижи за себе си, имала е ограничено движение на крайниците, което се установява от показанията на свидетелите А. Ц. Т. и Р. В. С.Пострадалата дълго ходела с обинтовани ръце и крака,често се налагало да ходи на превръзки във В..Според свидетеля С. С. пострадалата била в

много тежко шоково състояние ,след оперативната интервенция била изведена на инвалидна количка.Възстановяването продължило дълго и се наложило за нея да се грижи голямата и дъщеря.С оглед на гореизложеното съдът не споделя доводите на въззивника ,базирани на избирателно и превратно тълкуване на свидетелски показания ,че неимуществените вреди не били доказани по основание и размер .

Отговорността за вреди от животни по чл. 50 от ЗЗД е безвиновна. Тя не изисква животното да е носител на някакви особени качества, нито да е източник на повишена опасност /отговорност се носи и когато то не е/. В хипотеза като настоящата, когато животното е куче от агресивна порода, за което е установено, че и в други случаи е нападало домашни животни , отговорността на собственика ,респ.на лицето ,под чийто надзор се намира кучето ,е по-голяма, защото той е бил длъжен с оглед осигуряване безопасността на другите лица да постави животното при такива условия и да организират подходящ контрол така, че да не се допуснат евентуални инциденти, причинени от него. При неизпълнение на това задължение собственикът ,респ. лицето, под чието надзор е животното -носи отговорност за настъпилите вреди, които следва да обезщети (в този смисъл Решение № 249 от 24.09.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1450/2011 г., III г. о., ГК). Въззивникът Ц. не е изпълнила по какъвто и да било начин задължението си ,произтичащо от Чл.11 ал.5 т.1 от Наредбата за овладяване на популацията на безстопанствените кучета на територията на община Д. в качеството си на отглеждащ куче да осигури безопасността на хората ,преминаващи покрай дворовото пространство чрез реализирането на веропрятия,непозволяващи контакт с кучето .

Въззивната инстанция намира за неоснователни развитите във въззивната жалба доводи относно това,че определеният размер на обезщетението е много завишен.

Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и последователната съдебна практика на ВКС, при определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът се ръководи от критерия за справедливост. Уточнено е, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на

конкретни обективно съществуващи в действителността обстоятелства. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото .

С оглед на гореизложеното въззивната инстанция споделя напълно извода на районния съд , че е справедливо ответницата да заплати обезщетение в размер на 3800.00 лева,отчитайки факта на получените от ищцата травми, а именно множеството нахапвания по горните и долните крайници, което наложило постъпването ѝ по спешност в болнично заведение. Обработката на раните и затваряне на кожа и подкожна тъкан, периодът на възстановяване на ищцата за около два - три месеца, невъзможността и да се грижи за себе си през това време, останалите трайни белези по крайниците ѝ, които макар да не са видими, представляват увреждания от естетичен характер.

Въззивната инстанция намира за необходимо да добави и това ,че ищцата е изживяла изключителен стрес ,тъй като от свидетелските показания и от заключението на вещото лице се установява ,че кучето не просто е ухапало ищцата ,а е направило опит да я разкъса .Свидетелката А. Т. свидетелства ,че левия хълбок на кучето и муцуната му били целите в кръв (л.53 от делото) и че свидетелката Л.А. изразила впечатленията си от случилото се с думите :“Кучето на С. изяде Т.!”.

С исковата молба се претендира присъждането на законна лихва от деня на увреждането до окончателното изпълнение на задължението. Съгласно чл. 86, ал.1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Тъй като вредите произтичат от непозволено увреждане, те се дължат от деня на увреждането, без да е необходима покана, следователно законната лихва се дължи от 25.11.2020г. до окончателното изпълнение на задължението.

Въззивната инстанция намира за неоснователни доводите на въззивника относно това ,че решението на районния съд е недопустимо ,тъй

като съдът бил постановил решението си на факти, които бил въвел служебно в нарушение на диспозитивното начало в процеса . В решението си съдът се е позовал действително на факти ,които не са посочени от ищцата в исковата молба ,но това не прави решението недопустимо ,тъй като ищецът е длъжен да посочи в исковата молба само обстоятелствата ,на които се основава искът (Чл.127 ал.1 т.4 ГПК).В хода на процеса могат да се установят факти с установените от закона доказателствени средства ,които да потвърждават или не твърденията в исковата молба ,като постановяването на решението въз основа на тези факти не прави решението недопустимо –ищецът не е длъжен да посочва в исковата молба в най-големи детайли и изчерпателно обстоятелствата ,на които се основава иска –достатъчно е тези обстоятелства да се посочат и в най-общ вид .

Неоснователни са развитите във въззивната жалба доводи относно неправилно приложение на Наредбата за овладяване на популацията на безстопанствени кучета на територията на Община Д. поради липса на надлежен документ ,удостоверяващ придобиването на кучето ,тъй като наредбата не изисква писмена форма на договора .Такава писмена форма не се изисква нито от Закона за собствеността ,нито от някой друг нормативен акт.Наредбата простира своето действие и по отношение на безстопанствените кучета ,по отношение на които не би могло да се състави подобен документ.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

Въззиваемата страна не претендира разноски пред въззивната инстанция,поради което такива не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание Чл.272 Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №522/05.11.2021 г. по гр.д.№795/2021 г. по описа на Районен съд-В.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____